

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA VÉU DE FRANSA

DEU ilusions monàrquicas!
Allò de que «nunca segundas partes fueron buenas», Cervantes ho va escriure per vosaltres.

Diumenje van celebrar-se a Fransa las segonas eleccions.... y diumenje ¡oh monàrquichs! vareu acabar las

agallas.
Es que 'l dia quatre de Octubre 'us vareu alegrar massa depressa, y vareu ser massa amatents a tréureu's la careta conservadora per mostrar los uns l' asquerosa ganya imperialista: los altres las faccions cada-véricas del orleanisme.

Ab l' excusa del Tonkin y del déficit haviau sabut sorprendre al país, pero al veure 'us la fesomia y al enterarse del intent que duyau al pap, la Fransa va revenir-se y va comprendre facilment qu' erau pitjors vosaltres que 'l déficit y que 'l Tonkin, y que totas las plagas del Egipte reunidas.

Los pobles acostumat's a regirse per si mateixos ab lo sufragi universal, aprenen a pensar, a raciocinar.... y quan arriba un cas de perill, saben salvar-se.

Aixó es lo que acaba de fer la Fransa en las eleccions complementarias del 18 de octubre. De 268 diputats que havian d' elegirse, n' han tocat sols 23 als monàrquichs: los restants 245 son dels nostres.

Que aprénguin ab aquest exemple 'ls enemichs del sufragi universal.

Lo caball de batalla dels monàrquichs disfressats de conservadors sigué la ruïnosa expedició del Tonkin. Es precis confessarho: la nació francesa de moment se va deixar sorprendre. Pero després va reflexionar y va dir:

«Suposém que l' aventura del Tonkin siga un error, un disbarat, una etzagallada. ¿Qui n' es responsable? ¿La República? No: la República es una institució popular permanent: la República es lo conjunt de ciutadans sense distinció de classes, ni categorias.... Destruhir la República equival a tirarme terra al ulls... La responsabilitat de lo del Tonkin recau en tot cas sobre un govern, sobre una Assamblea, sobre una política determinada, y a n' aquesta política, y a n' aquesta Assamblea y a n' aquest govern, puch donarlos un avis, una lliçó, sense necessitat de atentar contra unas institucions tan bonas, tant útils y tant ben organizadas que precisament son las que 'm permeten donar aquesta lliçó y fer valer aquest avis.

«Si hi hagués un rey ó un emperador al trono, en lloch de haverhi la República, y aqueix emperador ó aqueix rey—cosa molt fácil—s' embranqués ab alguna calaverada com la de Napoleon a Méjich ¿quin medi

tindria jo, pobre de mi, per advertirlo? ¡Ja estaria jó bèn fresch si ho intentava!

»Per bona intenció que tingués, las advertencias que m' atrevis a ferli serian consideradas com actes subversius; si li parlava en nom del patriotisme 'm respondria que soch un revolucionari y que l' únich que 'm proposo es comprométre'l y destronarlo.

»Ell s' ho manegaria tot sol... A mi no 'm coneixeria sinó per pagá 'l gasto.

»¿Podria acudir a las eleccions? No, las llistas electorals monopolizadas pels cens y 'ls comicis supeditats a la influencia oficial, quan no a las indignas traficas del govern, las eleccions no expressarian may la mèva voluntat verdadera, 'ls mèus pensaments y sentiments intims.

»¿Podria valerme de la premsa? ¡Pobre premsa en mans de la monarquia y del imperi, que tenen se pre las portas dels presiris obertas pels periodistas, mentres los criminals se la campan!

»¿Podria fer us del dret de reunió? ¿Del dret de manifestació?... ¡Bonichs son ells per permetre aquests excessos! A la més petita notícia de que anava a celebrarse una manifestació treurian los canons dels quartels, creyent que no n' hi hauria prou ab la policia y 'ls gendarmes.

»Y 'l rey ó l' emperador tirarian al dret sense contemplacions, mentres jo esclavizada, escarnida, impotent, me rosegaria 'ls punys de rabia, fins que sonés l' hora propicia de agafar un' eyna y expolsarme de sobre tant inicua tirania.

»¿Y qué succehiria llavors? Que lo que avuy puch lograr pacificament, per l' exercici tranquil y respectat del dret, hauria en altre cas de conquistarho a tiros, ensangrentant las ciutats y 'ls camps, encenent tal volta la guerra civil y confiant als perillosos expedients de la forsa bruta, 'l fallo del litigi.

»¿Cóm volén, donchs, que voti contra la República, si la República sobre ser la justicia y 'l dret, es la pau, es l' ordre, es la tranquil·tat, es l' armonia? ¿Cóm volén que 'm giri contra la República, si la República es lo sufragi universal, y 'l sufragi universal es l' únich mecanisme polítich de l' opinió pública, y l' opinió pública es l' única soberana de las nacions?»

Tal es, avuy, la véu sensata de aquesta admirable Fransa republicana, que acaba de afegir un nou exemple de cordura y sabiesa als molts que porta donats en lo decurs de sa tercera República.

La sort de aquesta institució está avuy més assegurada que may. A la vista dels 200 monàrquichs que anirán a la Càmera, no podrà menos de imposarse la més estreta disciplina entre 'ls 384 republicans que seuran davant per davant de aquells.

Y si algun mal aconsellat desafina, si sense voler ó volentho, s' atreueix a jugar per compte dels monàrquichs, y aquests per la seva part no euidan més que de dificultar la bona marxa del govern, millor, si, millor mil voltas per la causa republicana... Lo sufragi universal en las eleccions més próximas los hi farà justicia.

La conciencia pública que tindrà aplausos y vots pels bons patriotas, mostrarà pels que no saben frenar las sevas passions y jugan ab la tranquil·tat y

la ventura de la patria, aquell despreci que mereix la maldat, aquella indignació que provoca sempre la falta de noblesa.

La monarquia y l' imperi son morts a Fransa; de la conducta dels seus partidaris depén que morin també políticament los monàrquichs y 'ls imperialistas.

P. K.

TERMINACIÓ DEL CONFLICTE.

ASSIN mentalment un salt mortal d' algunas mil lleguas, y, a favor d' aquest maravil·lós poder que té la imaginació, vajin a caure sobre la isla de Yap.

¡Va, a la una, a las dugas, a las tres!

¡Plaf! Ja hi som: ¿eh?

¿Veuen aquestas riberas, cubiertas de plantas extranyas que penjan dintre del aygua, enredantse ab los arbrets de coral que pujan del fons de mar?

¿Veuen aquestos boscos inmensos de cocoters verdosos que 's balancejan ab voluptuositat tropical, moguts per la tébia brisa d' Occident que porta com un rumor apagat los ecos de las cançons dels tagalos de Manila y 'ls crits guturals dels negres de Zamboanga?

¿Veuen aquestos capritxosos grupos de barracas de nipa, sota las quals trencan cocos y rosegan betel abigarradas comitivas de senyors y senyoras de color de gos com fuig, vestits ab un traje casi bè copiat del pare Adam?

Pues no 'n tinguin cap dupte: lo salt estava ben calculat y hem caygut a puesto. Aixó es la isla de Yap.

Se coneix que ha de succehir alguna cosa.

La bellugadissa que per tots cantons s' observa, es senyal infalible de que en la isla s' está preparant un gran aconteixement.

Los indigenas que prenian lo sol, ajeguts en la platja, comensan a reunir-se en una espayosa plassa que 's distingeix a la vora dels grupos de barraquetas.

Los que trencavan cocos suspnen la feyna pera ajuntarse ab los que pujan de la platja.

Del interior van arribant continuament collas y més collas d' indis ab las sevas plumetas al cap y la gran massa entre mans.

Es una inundació de salvatjes que 's va engrossant per moments.

¿Qué 's prepara?

¿Será un moti contra 'ls consums?

¿Será algun pronunciament?

¿Será que s' ha mort lo rey?

Aviat ho sabré.

Tot bull. La plassa está ja completament plena; los xicots s' han enfilat pels arbres que la voltan y las donas, ab los petits a coll, forman rengleras darrera dels homes, parlant d' assumptos doméstichs y de las modas de la temporada.

¡Deixeu pas, que venen los grossos!

Conflicte ab l' embaixada inglesa per qüestió de demanàrseli la contribució del edifici que a Madrid ocupa. Conflicte després ab lo consul anglès de l' Habana per haver sortit fiador d' una multa imposada a un particular del seu país. De manera que anant seguint aixís acabarem per ser més inglesos qu' ells. **¡Serém inglesos dels inglesos!**

Que las Carolinas serán al últim de Alemania avuy casi ningú ho dupta. Pero al menos ja que tant generosos som, hauriam de serho fins al extrem, y no contentarnos ab donarlos unicament las Carolinas. Las Carolinas.... y D. Anton per torna.

Diu un telégrama: «Ab motiu de la supressió del joch s' han disparat alguns petardos.» ¿Qué diu? ¿Qué han suprimit lo joch? Aixó no es exacte. Los conservadors jugan. Si senyors, jugan ab lo país. Y 'l país no dispara petardos. Pero peta de dents.

Los carlins estavan dividits per qüestió de qui havia de ser lo jefe del partit. Y á lo millor lo Terso los hi escriu una carta dihentlos:—No 'us marején, lo jefe soch jo. Es á dir: ell sera pastor y carnicer. «Si vols estar bèn servit... ficat una húngara al llit.»

En Romero Robledo ha escrit una carta al Mónstruo plena d' elogis, ridículs de tant exagerats. Aquests elogis portan quá. En Romero Robledo ha sigut sempre un xicot entremaliat; y ¿are saben lo que 's proposa ab aquesta glopada d' incens? Tapar los esperits del Mónstruo y ferli fer un gran estornut. Un estornut de aquells que 'ls homes més pintats ab la esbatzegada cauhen de bigotis.

S' assegura que 'l Papa avants de resoldre la qüestió de las Carolinas tracta de consultar la cosa ab los advocats de Roma de més fama. Si 'l projecte va endavant, francament sembla impossible... ¿Qué dirá l' Esperit Sant? ¿Y vosté? ¿No es infalible?

Entre sagastins: —¿Ja ho sabs, noy? ¡Hi ha erissis! —¡Santa paraula! Home deixam quatre duros per comprarne un barret nou. A la primera nòmina que firmi te 'ls tornaré. L' altre senyalant la butxaca plé de tristesa: —També aquí hi ha crissis.

Lo *Diari espanyol*, órgano del govern, tèn la barra d' escriure lo següent: «De la qüestió de las Carolinas ja ningú se 'n recorda. Es una qüestió que podém bèn abandonar-la.» Vén de mando:—Conservadors, las mans al ventre. (Se las hi posan). ¡Viva la patria! ¡¡¡Vivaaaaa!!!

Si l' Espanya pogués encarnarse en una sola persona, l' aspecte de aquesta seria un tipo flach no més que ab la pell y 'ls ossos. ¡Tanta es la carn que li han tret de sobre! Pero per aixó no estaria groch, sino roig, molt roig. ¡Eyl! Entenémnos, no pas roig de salut. Roig de vergonya.

A Lleyda se celebra tot sovint lo rosari de l' aurora. A Tarragona succeheixen dos quartos del mateix. Aquí 'l rosari de l' aurora se 'n va anar á la posta 'l dia que 'l públich empipat perque no 'l deixavan dormir, va dir *prou*. Y aquell dia la professó del rosari va anar per dintré. Y segons sembla als vehins de Tarragona y Lleyda comensan ja á posarse 'ls la mosca al nas.

Molt alegres están los conservadors perque 'l prefecte dels Pirineos orientals ha internat á alguns espanyols, que dirigits per Estartús, l' héroe de Tortellá, 's trobavan á la frontera *conspirant*. ¿Conspirant? Vaja per molt que s' afanyi l' amich Estartús, no conspirará may ab lo brillo y l' eficacia ab que conspiran los conservadors desde 'l candelerero. Talment, sembla que treballin á préu fet.

Llissó de Geografia: «La Micronesia española, señores, diu lo catedratick,

se compone de varios grupos de islas llamadas Palaos, Carolinas, Marianas ó de los Ladrones... Un alumno interrompt: —Las de los Ladrones no dehen ser d' Espanya —Si senyor son d' Espanya. —Dispensi... pero aquest nom... Pèl nom me pensava qu' eran dels alemanys.

Atribuheixen á n' en Bismarck una gran idea: la de restablir lo poder temporal del Papa. Lo projecte es hermosissim. Al Papa li donarán entened de mudar de casa. Sortirá de Roma y se 'n anirá á viure á Constantinopla. Es deliciós, veuré que un protestant s' encarrega de treure 'l papa y de durlo á la capital de Turquia. ¡Vaya un poti-poti!

Diu que ha anat á Londres un oficial de marina enviat pèl govern á fi de comprar *torpederos*. Per res necessita 'l govern *torpedos* per la mar. Per res los necessita desde qu' está cometent *la mar de las torpesas*.

Un llogater vá á pendre possessió de un pis que acaba de llogar, seguit de un gos. Lo porter que vol captarse las simpatias del nou estadant, exclama: —¡Quin gosset més maco que tèt! —Ay, ay, respon l' estadant, no es pas mèu. Lo porter passant repentinament del halago als escafaalls, arriba una puntada de péu al gos, exclamant: —Arri d' aquí, mala bestia.

Un xocolater que tèn un fill á pensió, vá á queixarse al director del Colegi de la mala educació que li donan. —Vosté dirá en que 's funda. —Si senyor que ho diré. Aquestas vacaciones m' ha vingut lo noy y m' ha assegurat que aquí al colegi, no sè á quina classe se li ha dit que 'l xocolate 's fá de cacao. —¡Home! .. —No cal sinó que desde petit me l' hi inculquin aquestas ideas erróneas, perque 'l dia que 's trobi *al frente* del establiment se 'n vaja al hospici en quatre dias!

Un vividor vá casarse ab una xicota mitj tísica; pero molt rica. Al cap de dos mesos la duya al cementiri; y un mes després ja era casat de nou ab una minyona guapa, sapada y sanitsa. Y com que la duya de brasset á tot arréu, un dia que anava per la Rambla, un amich seu molt distret, digué: —Amigo, senyora... Sembla mentida que dos ó tres mesos de matrimoni l' hajan cambiada de aquesta manera. L' hi dono l' enhorabona. ¡La prenia per la difunta!

Després de quinze anys de casat en Gomis, sense tenir familia, un dia li anuncia la seva dona que al últim será pare. Figürinse l' alegria de 'n Gomis. Era l' únich que li faltava. Va realisarse ab tota felicitat l' ansiat aconteixement, y al tornar del bateig, arriba un desconegut á la casa y pregunta pèl Sr. Gomis. En Gomis molt formal li respon: —¿Per quin Gomis demana? ¿Pèl pare ó pèl fill?

En una fonda: —Aixó es un abús... ¡Socorro! ¡Socorro! cridava un parroquiá. —¿Qué crida? ¿Qué tèt? pregunta l' amo de la fonda. —Qu' en lloch de una costella de anyell m' han servit una costella de gos... Are no faltaria sinó que 'l gos fos rabiós... —Bè, home, no s' esparveri, y si tèt por de que 'l gos hagués sigut rabiós fassa una cosa: menjis un hossal per pura precaució.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO. 1. XARADA.—*Bo-ni-ca*. 2. ENDAVINALLA.—*Pipa*.

3. ROMBO.— R C A P R A M O N P O U N

4. CONVERSA.—*Yap*. 5. GEROGLIFICH.—*Un avisat val per dos*.

Totas las solucions no las endavinadas ningú; n' han endavinadas 4 Un de l' olla, Mussol del quint pis, O. Cocas, J. M. Bernis, A. Bofarull y P. y Pepet de Esplugas; y n' han endavinadas 3 J. B. Solá y J. Domech.

XARADA.

Un matí de primavera, quan las flors obran son calzer vaig cullir de un bonich salzer un *hu-invers*, prop del primera. A la Agnés que allá ab mí era content lo vaig regalar la hora en 'quell punt va tocar lo total de una campana, d' esmorsá, y jo y ma germana pá ab *dos-girat* vam menjar.

BETAS Y FILS.

ANAGRAMA.

En Pep qu' es fill de Total poblet de aquí á Catalunya al istiu cada any s' allunya y se 'n vá á *Tot* ab en Gual.

VILARET DE E. DE LL.

TRENCA-CLOSCAS.

RAMON TE SALÉS D' OR.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una vila catalana.

TARONJA DE CONVENT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom d' home.
- 8 2 4 7 9 8 2 6.—Carrer de la Barceloneta.
- 1 2 3 7 2 8 9.—Nom d' home.
- 2 1 2 6 7 2.—Carrer de Barcelona.
- 3 5 4 6 2.—Eyna de paleta.
- 1 5 6 9.—Una fruyta.
- 9 6 7.—Un líquit.
- 1 7.—Nota musical.
- 9.—Una vocal.

ESTEBET DEL CARRIL.

GEROGLIFICH.

× R.I.P. oll eeeee R.I.P. oll

JOSEPH ABRIL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. Subirana M., Ramon de Artés, Un Fumit, Un Microbi mort, J. M. Bernis, J. Moret, Pau Soler, J. S. y C., Sir Byron, Estebet del Carril, J. Perarnau, L. Sandoval, J. Abril, Un Microbi Mort, Elecxeat Coma, C. Clairon, Un Guindilla, Aguilera, Ventura de Reus, J. Prats y N., Carolino, R. Sunyé y B., Pesseta y dos, Juanito A. H., Angeleta Matetas, Musich llus, Un Parell, Llanguissa de Vich, A. Tolrá, Visca Espanya, Jenani, Dos Pepets, G. Arzumla, Tres cómichs de la B., y Canari: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no 'ns serveix*.

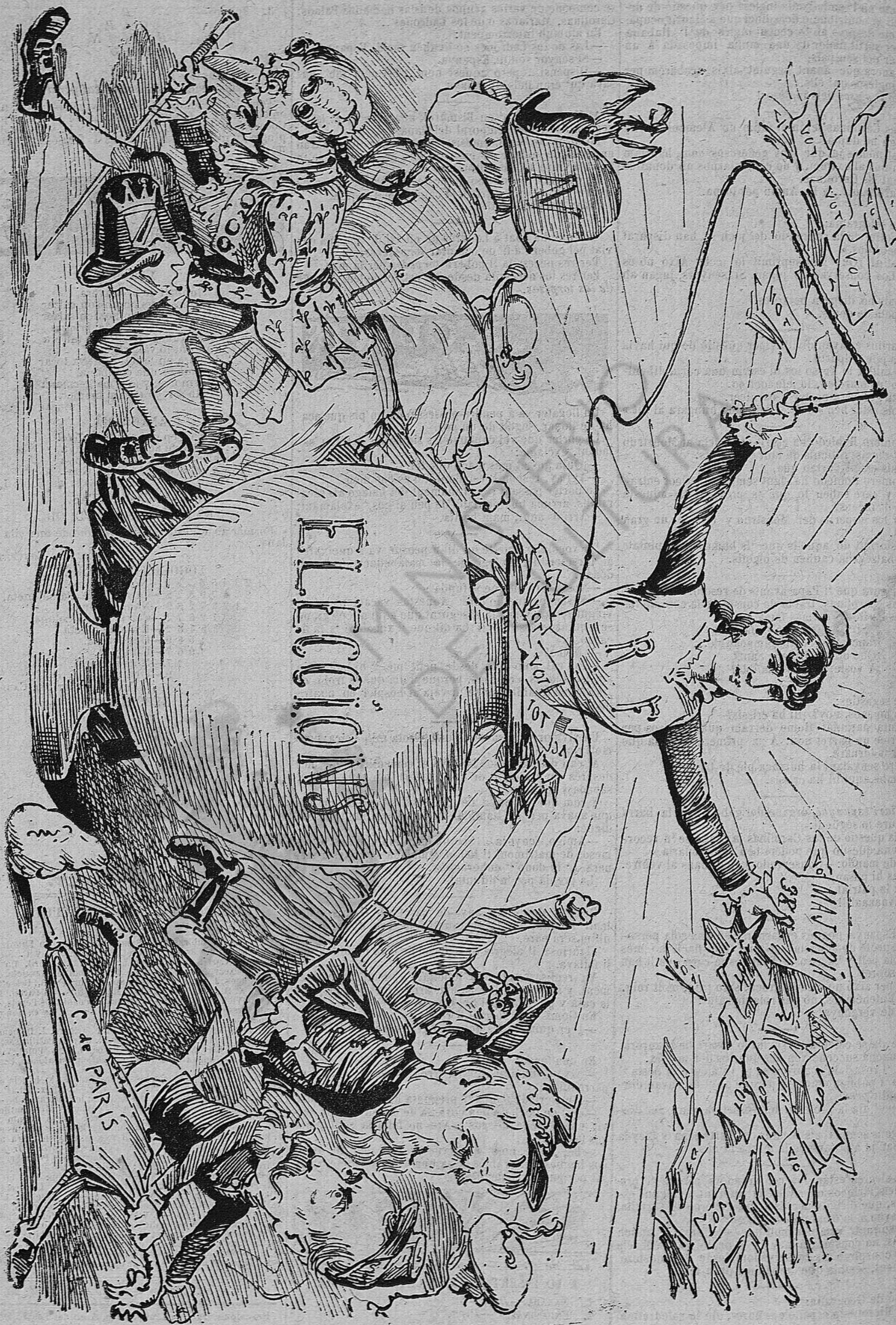
Ciudadans Benvingut Curriolas, Beata farinera, J. Domenech, Un de l' Olla, Pela-Canyas, T. Cuxart y P., R. y T. Patillassas, Ganxet de Reus, J. Staramsa, Masnouhi Barbé, L. C. y Pujol, Vilaret de E. de Ll., Un fumigat, y Antonino; *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian*.

Ciudadá Arnau: Hi aniran los versos: la prosa s' hauria de arreglar.—J. S. y P.: Una cantarella está bé.—J. Aleix: Id. l' article, si bé desitjariam que sigues més satirich; los epigramas bé.—Pepito Garlopa: Los versos bé; pero si 'n vol enviar d' altres millor, aixís triarem.—Pepet d' Esplugas: Aprofitarem algun quento y algún epigrama.—Quim del Ter: Id. algunas de las cosas que 'ns envia.—J. Buncells-Prat: Per l' Almanach es massa llarch: anira a l' «Esquella»: envihi pèr l' Almanach alguna cosa curta y *frappant*.—Ll. Millá: L' article está bastant bé.—Sabater del Poble Sec: Aprofitarem un epigrama.—J. Meix: Id. id.—Fill de Safan: Las xaradas bé; la poesia massa tremenda.—Cristófol Crispin: Molt bé.—Pepet del Carril: Podria estar millor, tant l' idea com la forma.—Miko Miko: La poesia anira al numero vinent.—Ll. Cusellas: L' íntima va bé.—J. Ayné R.: Encare no 'ns acaba de agradar.—S. Baró: Los versos son molt forsats.—J. Vilaseca: Lo que ha fet vosté ho han fet molts: semblar que volen dir molt y acabar per no dir res. Ademes hi ha un calificatiu aplicat al govern que 'ns costaria car.—Vilaret de E. de Ll.: Las poesias que 'ns envia son fluydas.—F. G. R. y P. M. Tarragona: Ja veuhem vostés que no val la pena de parlarne.—Un Tapé y F. de T.: Aceptat un epigrama y las xaradas.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LAS SEGONAS ELECCIONS.

La primera la República perdona; la segunda... ¡catxa-mona!